

La Veu de Tortosa

Setmanari Regionalista

«VERGONYA ETERNA A AQUELLS QUE DESPRECIANT SON IDIOMA ALABAN LO DELS ALTRES». —Dante.

Anyorament de grandesas

Cada vegada que Catalunya se trova aclaparada per una desgracia, com ho es la pérdida de un de sos fills il·lustres veyém més confirmada devant sas esplosions de condol, la creensa, en nosaltres arrelada, de que lo poble catalá sent anyorament de grandesas.

Si no fos aixís, no s' esplicarian satisfactoriament, las manifestacions grandiosas á que s' entrega lo nostre poble sense distincions de classes ni de gerarquias, demostrant públicament son condol, cada cop que la repulsiva Dallaire sega la preciosa vida d' un de sos fills benemérits.

En el transcurs de deu anys, que es un instant pera la vida d' un poble, Catalunya ab els ulls plorosos, ha tingut de presenciar la fúnebre renglera d' una comunió d' homes que molt l' havian enaltida.

Aquests homes se digueren Frederich Soler, Rius y Taulet, Victor Balaguer, Soler y Rovirosa, Joseph Morgades, Mañé y Flaquer, Pi y Margall, Bartomeu Robert, Jascinto Verdaguier, y ells representavan las diferentas brancas del saber y de la activitat humana, ells encarnaren la Poesia, lo Dret, la Pintura, la Relligió, la Política, la Ciencia, per damunt de tot, la Patria.

Y el nostre poble els ha honrat á tots per igual, á tots els ha plorat ab igual dolor.

Aquest fet, es l' argument més poderós que podém oposar als que no coneguent á fons l' ánima catalana, se creuen que aquest poble es purament mercantilista; y per lo tant, sols se preocupa y afanya pel negoci, y que tot lo demás li es indiferent.

Aquest fet, demostra que Catalunya per demunt de son tráfeh mercantil y del sorollós traquetejar de sas industrias, se preocupa també de cosas que pertanyen á un ordre més enlayrat, encara que no tant positiu.

Aquells que s' creuen que Catalunya ja deu donarse per satisfeta essent únicament lo taller que vesteixi la població d' Espanya s' erran de mitj á mitj; donchs encara que nostra terra es trevalladora á desdir, y gosa en la contempla-

ció d' aqueixos temples que ab orgull ha aixecat en honor al Treball, no per aixó ha de deixar á recó las altrás brancas, quin conreu tant enalteix als pobles.

Catalunya no s' hi conforma en esser solzament trevalladora, en la sola acepció que s' dona á aquesta paraula.

Molt honra lo trevall d' obrador, molt lo de traficant, pero l' en nobilit llinatge catalá, las tradicions de la rassa, també donan dret á aspirar á ocupar llocs mes preeminentes.

No ns basta ab tenir Industria catalana; volém tenir també Art catalá, Ciencia catalana, Dret catalá, Agricultura Catalana, Marina catalana, tot aixó ben marcat, ben caracteristich, ben nostre.

Las páginas brillants de nostra gloriosa historia ens donan dret á volguerho, perque molt temps ho hem tingut.

L' ánima catalana se n anyora, y es per aixó que al poble catalá lo trovareu sempre, desde son renaxement, amatent á secundar tota obra, tot treball, que tendeixi á aixamplar llurs horitzons, á refermar sas glorias, ó escampar son nom.

Catalunya no s' resigna, tant fàcilment á que la borrin del nombre dels pobles cultes.

Aquella que ja en lo sigle XIII, quan alguns dels pobles avuy adelantats feyan vida salvatge, se sentia fortament civilisada, y son amor á lo Bell era tant significat, que en grans empresas y conquistas lo primer que feya era resguardar las obras d' art dels pobles vensuts, ben al revés dels altres conquistadors que las destruían, aquesta Catalunya, tradicionalment culta, tolerant, y d' esperit gran, vol restaurarse, ajudada de son geni actiu; vol modernisarse, per sa mateixa empresa; vol enriqueirse, ab son propi treball; vol ilustrarse ab la cooperació de son constant estudi.

Hem d' esser trevalladors, si; pero no solsaments en filats y en teixits sino en tota altra esfera.

Hem de treballar pera tenir grans artistas catalans, grans metjes catalans, grans enginyers catalans, grans arquitectes catalans, grans polítichs catalans, y en una paraula, hem de ser un poble complert, de abtututs universals, no únicament un poble de filadors y

estampadors, dochs Catalunya no la encarna una industria determinada, sino que hi ha altres grans interessos que defensar y protegir, ensemps que aquella.

Y comprentho així lo poble catalá, s' afanya cada día mes en completar sos coneixements y aplicar sas activitats á tots els rams.

En molts dels actes que colectivament, executa, demostra un desitj de treures de damunt lo feixech mantell de lo material y groller que l' envocalla, pero aixís, alleugerit, poguer fruir de goig mes esperituals.

En las manifestacions de dolor á que nos referiam avans, aquest es expressat més intensament davant dels cadavers de sos grans artistas, que no devant de sos potentats; com si l' nostre poble, pera treures de sobre l' estigma de metalisat juheu que sos enemichs han volgut estamparli, tractés de aixecar son esperit ennoblintlo, al rábejarlo en l' ambient d' idealitat que li ofereixen llurs fills artistas.

Catalunya en sa tremenda cayguda queda mitj estabornida, y li ha costat molt temps recobrar la memoria.

De mica en mica va tenint conciencia de si mateixa; y al revifar-se, va coordinant ideas que la il·luminan, boy recordantli son passat, y la orientan, ensenyantli lo camí de son falaguer porvenir.

Poch á poch, va llensant els abigarrats vestits que á tall de disfressa li habian cenyit els seus sayons, pera escarnir, sa figura esbelta, y al adoptar á son cos trajes més escayents, se van revelant milló sas delicadas formas de matrona grega.

Per aixó nostra terra no pot resignarse al modest paper de menestrala que va fent la viu-viu, voltant la filosa. Catalunya vol esser senyora y majora, tal com ho sigué en altres sigles.

Ho demana l' amor inmens de sos fills, ho exigeix lo noble orgull de rassa.

A l' anyorament d' extinguidas grandessas, ha de seguir la satisfacció de grandesas novas.

Pera conseguirho, hem de treballar tots els catalans, ab aquell empenyo y ab aquella perseverancia que aparta els escolls y aplanas las montanyas; hem de treballar á des-

dir en totas las esferas, aplicantli l' esfors gegantí propi de la nisaga; y si un moment nos sentim desfallits pera prosseguir la tasca, acudim á fullejar la historia nostra, la verdadera la que han escorcollat els historiayres de la terra que escalfará nostra sanch ab sanitosos exemples.

Repasant la propia historia, meditarém en las causas que han contribuir á passar d' unas passadas grandesas á unas presents miserias; y aprenem á reconquistar nostre falsejat carácter, nos entrará l' afany d' esser en tot més catalans cada día, y acabarem pera integrarnos, repetint aquellas influencias estranyas, que han fet estragos en nostra personalitat catalana.

Quan aixó sia, ja no sentirá lo poble anyoransa, pel bé perdut, ni ns planyarem com poble feble; que no te esmena; las grandesas de l' avior haurán sigut gloriosament continuadas per actuals grandesas.

J. Portals y Presas.

Folk-lore Catalá

La Pedra de ca'n Illás

(Tradició inèdita del Vallés)

Quan, temps enrera, corria per lo Baix Vallés, al passar per un camí de Martorellas, proper al terme de Sant Faust de Campcentellas, crida fortament ma atenció, per no esser la regió pedregossa, una grossa roca, de color de cenbra, que tocant al barri de ca'n Illás, rasava lo camí que passa per davan de dita casa. Vaig manifestar ma estranyesa de trobar semblant pedrassa en aytal siti á mon acompanyat, fill de San Faust y coneixedor de tota la encontrada y aquell men contá la següent rondalla.

La cobdicia de varias generacions de vehins de San Faust y de Mortorellas estava sobre exaltada per una inscripció de la cara superior de la pedra, que deya: *Ditxós serà qui m girará.* Ja podeu, donchs, figurarvos si cada un dels vehins, no hauria intentat tombar lo roch á permétreu sas solas forsas. Mes la pedra era molt grossa, y no era feyna de mitja dotzena d' ho-

mes lo girarla, sino una verdadera obra de titans. Per aixó, donchs, continuava en son siti, mostrant al viandant son temptador lletrer.

Esdevingué, que als vols de Carnestoltes, no podent eixir los homes á treballar al camp per haver plogut molt durant varis dias seguits, lo primer jorn que feu bon temps, no sabent que fer lo joven de Martorellas, determinaren avisar al de Sant Faust, y junts girar la pedra, causa de moltes horas de desvetllament dels vehins pretenciosos dels pobles propers.

Quedaren convinguts per l' hora, y junta la joventut d' ab dós pobles, armada de ternals, picots, parpals palas y cordas, emprengueren la ruda tasca de girar la tan acariada roca. Los esforços foren innumbrables, los treballs molt fatigosos, pero á la fi, á costa de bon rato de feixuga feyna, pogueren entonar l' eureka, la pedra era tombada.

Tots s' abalansaren famolenchs al lloch que ocupava pera trobarhi algun tresor; grataren, furgaren, regiraren: tot fou en vá. Ja anavan á marxar, tristos, abatuts, desconhortats, per no haber satisfet la troballa lo titánich dels seus esforços, quan un d' ells, los cridá pera mostrárloshi un lletrer que ab igual caracters que la incripció de sobre hi havia en la part avans so terrada de la pedra. La alegria de tal descobriment fou gran, mes com aprop del plaher hi nia sempre lo dolor, aquest fou sens limits, al llegir la tal incripció, que deya: "Deu vos ho pachgue temps ha que jeya d' aqueix costat."

Emili Saborit.

Mossen Alcover

L' obligació que tenia d' esser lo día 16 del actual á Palma, ha obligat al infadigable apostol del *Diccionari catalá* á enriurer la hermosa carta qu' ab tant de gust publicuém:

Barcelona, 15 de juliol de 1902.

Señor Director de *La Veu de Catalunya*.

Molt senyor meu y amich: Acabada, gracias á Deu, l' excursió per els territoris de l' antiga nacionalitat catalana pera fer l' estudi de la nostra llengua estimadissima y replegar gent que colabore a l' obra magna del Diccionari, abans d' embarcarme cap a Mallorca, me veig en el cas de dirigirme a *La Veu de Catalunya* pera donarli públicament y ab tota la meva ánima las gracias mes corals per lo molt y molt que m' ha ajudat en aquesta obra, que he tingut la sort d' iniciar. *La Veu* recomanantme ab viva eficacia a n' els seus corresponents y excitantlos a donar compte de las mevas conferencias, y publicant llargas y escalfadas relaciones de las mateixas y referint las mevas anadas y vingudas dins las diferentas comarcas catalanas per

l' estudi de la llengua, m' ha preparat el camí per tot arreu, m' ha donat a conèixer á tothom y ha predisposat els seus amichs y lectors a favor meu y de la meva tasca. No soch jo capás de pagar may ni de agrair, aixís com pertoca, un favor tan grós, mes ben dit, una cadena tan llarga de favors. ¡Que Deu Nostre Senyor li pagui ab bens espirituals y temporals que convinguin, aixís com jo demano y desitjo de tot mon cor.

També be de donar públicament las gracias més corals a tantissimas personas de tots els indrets de Catalunya espanyola y de Catalunya francesa, que tant y tant m' han obsequiat, festejat y regositjat durant la meva llarguissima excursió, que m' ha resultat ben curta per l' interés que m' ofería l' estudi del llenguatge de cada comarca, y pels bells estols d' amichs estimadissims que trobava per tot arreu, plens d' entusiasme per l' obra del Diccionari, y de generositat y galanteria envers de mí, omplintme d' atencions y consideracions tan corals y expressivas, que jamay podré tampoch pagar ni agrahir aixís com caldria. Per tal motiu repeteixo: que Deu Nostre Senyor els ho pagui ab els bens espirituals y temporals que més els hi convinguin.

Faltaria també al més elemental dels devers sino donava igualment millions de gracias á tota la premsa catalanista d' Espanya y de Fransa, tot manifestantli l' meu viu agraiment per l' entusiasme que ha demostrat y demostra a favor del Diccionari y per la forsa, importancia y transcendencia que ha donat a la meva propaganda lexico-gráfica, tot contant un día y un altre día, y alabant, y exaltant las mevas excursions y estudis y conferencias. La premsa catalanista, ab aixó, m' ha conquistat moltes simpatias, m' obert y aplanat molts camins y ha contribuït poderosament á que personas de gran valúa de totas la encontradas catalanas m' oterissin el seu concurs y la seva cooperació, ab las quals molt, moltíssim se pot fer y 's farà si Deu ho vol y María.

Que Deu Nostre Senyor l' hi pagui a la premsa catalana tant y tant com ha fet pera mí. Que l' hi pagui y la prosperi en tots conceptes.

Es un fet consolador y ben eloqüent el viu entusiasme y l' acceptació resolta que han trovat a tot arreu las mevas conferencias y propaganda. Quan a tantas poblacions com he visitat, hi ha hagut públich escullit que m' hn demanat una conferencia y tanta de gent que se m' ha ofert pendre part en la tasca lexico-gráfica; es que Catalunya, gracias á Deu, posseix un estat de cultura ben notable. Quan tantas poblacions catalanas s' interessan per aixó del Diccionari y la Gramática, acudint a tals conferencias y fent tants oferiments com m' han fet á mí, que no 'ls portava cap negoci ni ganancia mate-

rial, ni 'ls prometia ventatjas ni influencias, ni rés de lo que 's cotisa dins els moderns emporis; quan un poble se pren aquell interés y se sent mogut d' aquell entusiasme que jo he trobat per tot Catalunya per l' obra del Diccionari: es que aquell poble es quelcom mes comerciant y positivista; es que aquell poble no es esclau de l' egoisme ni del *vadell d' or*, com n' hi há que suposan que es el poble catalá; es que Catalunya es un poble de verdadera y solida cultura, que si aient y besqueja ab viu ardor son benestar temporal, viu al mateix temps la vida de l' enteniment y del cor, la vida de l' esperit, que es la vida suprema dels pobles, la que 'ls fa verdaderament superiors y senyors de si mateix, y dominar el món de la materia, y pujar amunt, ben amunt, cap a l' ideal.

Per aixó serveix el regionalisme, per aixó serveix el catalanisme: per aixecar el nivell moral y intelectual dels pobles, pera interessarlos y enardirlos en cosas molt més altas y dignificants que la pesseta y la *lletra de cambi*, pera interessarlos y anardirlos empresas de verdadera cultura y avens, com la filológica y léxico-gráfica que portem entre mans...

Moltes cosas més podria dir per l' estil: per exemple, que per tot arreu he trobat que regionalisme y catalanisme, son sinónimes de cultura, instrucció y llum, y que lo antiregionalisme, casi bé per tot, resulta sinónim d' altrás cosas ben diferents...

Ara acabaré recordant que l' obra del Diccionari no está acabada ni molt manca: está no mes iniciada.

En nom de Deu y de la Patria reclamo de bell nou el concurs de tots els aimadors de la llengua catalana de tots els fills de la nostra rassa, de la premsa catalanista, y, d' una manera especial, de *La Veu de Catalunya*, pera dur avant, pera dur a cap aquet Diccionari, que alguns calificavan d' impossible y de bojeria, y que ab l' ajuda de Deu dintre poch anys ha d' eser y será un fet, que demostrará la vitalitat y energias dels pobles de la llengua catalana.

Repeteixo millions de gracias de tot quant han fet per mí els catalans y la premsa catalanista; y que Deu els hi ho pugui, aixís com demano y desitja de tot cor son afectíssim.

Antoni Me Alcover Pbre.

Cosas D'art

Dos quadros den Llimona.

Las grans composicions, d' aspectes humans y naturalistas, representant escenas de religió ó de pietat, mitg quadros d' historia, com si diguessim; y mitg pinturas morals, son las modalitats que millor han escalgut sempre a n' en Joan Llimona, pintor, per una banda, de tempera-

ment y educació realistas, y home, per altra, de vida interior y ab veritables vocacions d' apóstol.

Cada vegada que ha seguit aquesta orientació naturalista, que es la seguida en els grans temps de la pintura religiosa pels mestres d' Espanya y dels Països Baixos, hem vist triomfar á nostre pintor, com es ara en la part de representació humana de la cúpula de Montserrat, ó bé en el fris dels *Pobres*, exposats fa pocas setmanas a can Parés. Mes, cada vegada que s' ha separat d' aquet camí de la seva personalitat, pera emprendre alguna altra ruta de las de moda, l' hem vist trontollarse y sucumbir, com per exemple, en aquella *Anunciació* de aires pera efastichs, exhibida en una de las darreras exposicions de Sant Lluch.

En las duas pinturas d' avuy, dos grans quadros d' historia, religiosa destinats á decorar el creuer de l' iglesia de Sant Felip Neri, en Llimona 's troba de plé á plé en la seva esfera, y com en els seus millors dias demostra ser l' home d' empenya que reconeix tothom, el pintor al engrés, celebrat per blanch y negres, l' amo y senyor d' un ofici ben pait y un dels poquissims artistas que tenim que sápigam concebir una cosa grossa, disposar una escena ab amplitud y arranjar las figuras d' una gran composició.

Son las pinturas d' ara dos passatges de la vida de Sant Felip Neri, inspirats en l' historia que d' ell té escrita l' cardenal Capelatro. L' un quadro figura el miraculós enlairament del sant al acte de llevar Déu, mentres celebra la missa. El pintor l' ha representat en el moment d' aixecar el cálzer; quan segons la piadosa llegenda, esdevenia l' celebrant tot lluminós, com flamejant, y s' alsava sobre l' nivell de terra.

La prodigiosa escena passa á la capella dels Felipons de Roma, un interior eclesiástich, plé de lluminós reculliment, que l' pintor ha dotat de molt caràcter. A la dreta, de cara al altaret ahont celebra, s' hi veu al sant fundaeor, venerable sacerdot de barba blanca, revestit d' alba y casulla, elevat, arrobat, la sanch del Christi, tot radiant y circumdat de flamas, com transfigurat per la gracia celestial.

A l' esquerra, estenentse desde l' primerr terme del quadro fins al fons d' una capella que vé al mitg de la composició, s' hi veuen agenollats als fidels que oeixen missa. Son gent de tots estaments y de tota edat, pobres y rics, senyors y poble, joves y vells, homes y donas, y en Llimona 'ls ha caracterizat molt bé y 'ls ha vestit, a cadascú segons sembla, ab la pintoresca indumentaria de la segona meitat del sigle XVI.

Peró allá ahont el pintor ha donat provas de la seva poderosa intuició, ha sigut en las variadas actituds y expressió de que ha dotat als personatges pera representar el seu respectiu estat d'esperit davant del espectacle miraculos que contemplan. Una dona del poble cau á terra tan llerga com es, aclaparada per la forsa del prodigi.

Una gran dama de vora seu, se tapa 'ls ulls ab las mans, com si no pogués resistir l'enlluernament de la visió maravillosa. Una donzella humil, de primer terme, inoblidable figura de magistral simplicitat, contempla 'l miracle ab veneració, però sense cap estranyesa, com avesada per la fe a tot lo sobrenatural. Darrera de las donas, avensa 'l cos, plé de mundana curiositat, un cavalier jove que sembla que no més hagi assistit a missa pera comprovar ab els seus ulls la veritat d'aquell prodigi de que tant se parla a la ciutat. Las demás figuras també reflexan la seva especial situació interior, contribuint totas a la significació grandiosa de l'escena, ahont lo humá y lo divi se compenetran y fonen d'una manera emocionant.

L'altre quadro, d'una tonalitat daurada y de gran ritat a pintura ai fresch, ens presenta a Sant Felip Neri en plena naturalesa, en plena escena de camp. Segons conta 'l seu biograf, el sant, acompanyat d'algún amich y de nins y donzells de families amigas sevas, sortia de Roma un cop cada setmana pera donar quelcom d'esbarjo al esperit. Pujavan tots plegats al montícul de Sant Onofre, y allí, en presència del venerable fundador, els jovincels se dedicavan a piadosas lecturas, a ensaigs literaris, al cant, a la poesia, a la música ó bé a exercicis corporals.

El pintor ha disposat l'escena ab perfecte equilibri de las masas y un sentiment molt just de la situació. A la dreta de la mentanyola apareix el Sant, assegut en un pedris, entre el poeta Tasso, gran amich seu, y un jove ordenat, y escorrentse cap'a ma esquerra por sota uns frondosos arbres que a claps deixan veure al lluny las cúpulas de la ciutat de Roma, forman semisercol els noys y joves del seguici, els uns drets, altres asseguts a terra. Un dels adolescents, posat de cara al fundador, está en actitud de recitar un parlament, mentres els seus companys se l'escoltan ab atenció, qui ab el violí a la mà, qui guardant las botvas que han de servir pera 'lloch. El conjunt del espectacle, realtat per l'hora solemne del crepuscol, resulta d'una gran serenitat; te quelcom de jardí d'Academes, d'un jardí d'Academes conventual.

Aixís com en el quadro de la Missa sembla que s'hi respiri un gran fervor religiós, contingut pel reculliment, en el quadro de la Montanya s'hi sent repesar l'aire plascévol de las grans comunicacions entre l'home y la naturalesa. En el primer lo que més s'admira es el caràcter y l'expressió psicològica dels personatges en el segon, lo que més sorprén, es llur plasticitat, llur redins de l'aire de l'hora de la llum.

En l'un ó l'altre lo que més agrada es sentirhi bategar l'ànima d'un gran artista y d'un gran creyant.

R. Casellas.

(De La Veu de Catalunya)

En la mort del nostre eximí poeta

Mossen Jacinto Verdguer

¡Quin dia més trist, quin dia!

Tothom resta mut, corprés;

L' enamorat de Maria

Ha emmudit per sempre més:

Ha emmudit aquella boca,

S, ha parat aquell gran cor,

Ha caigut l'hermosa soca,

Niu de fè y de patri amor.

Sas canturias peregrinas

Ja nos las podrem fruir;

A sas concepcions divinas

Cap més n'hi podrà afegir.

¡Pobre Catalunya! plora,

Plora al gentil trovador

Que ab sa lira encisadora

T'ha aixecat monuments d'or.

Frescas valls ricas planúrias,

Humils llogarets jolius,

Esplendorosas boscurias,

Flors, aucells y mars y rius,

Soberch Montseny, magestuosos

Canigó y 'l Montserrat,

Ploreu tots, ploreu confosos

A qui tan be us ha cantat.

Ploreu, Lletras catalanas,

Al geni fecond, ardit,

Per qui suberbas y ufanas

Ab tan d'esclat heu florit.

Mentres sa tonba ab violetas

Cubriu del propi conreu,

A vostre germá, poetas,

Vostre rey, ploreu, ploreu.

Texiuli hermosas garlandas

De rosas y gessamins,

Llassada de finas randas,

Perlas brodanthi y rubins.

Honorém tots la memoria

Del agregi catalá,

Quin nom en la patria historia

Eternament brillará.

Honorém la gran figura

Del bard sublim que 'm perdut,

De las glorias la més pura

Que Catalunya ha tingut;

Que ab sas trobas regaladas

Guanyá fama universal,

Y ab sas misilcas tonadas

Conseguí ferse immortal.

Per cantar donchs en la terra

Era aucen de massas vols,

Son esperit, fent al cos guerra,

Vencé y fugi de la pols.

Y amunt, amunt enlairantse,

Frissós, ab creixent anhel,

D'eix mon falás allunyantse,

Assolí l'envejat cel,

Allí, a Jesús y Maria

Ab més ardor cantaré,

Y per sa patria, s'aymia,

Ab nou zel treballaré.

Enriqueta Paler y Trullol.

Secció Religiosa

SANTS DE LA SETMANA

Diumenge 20 S. Elias.—Dilluns 21 Sta. Práxedes.—Dimats 22 Sta. Maria Magdalena.—Dimecres 23 S. Libori.—Dijous 24 Sta. Cristina.—Divendres 25 S. JAUME APOSTOL.—Disapte 26 Sta. Ana.

NOTICIES

Conforme adelantarem en nostre número darrer, lo dijous verificaren los socis del Centro excursionista tortosí la seva anunciada excursió a les montanyes del Tosca; visitant l'històric Castell de Carles, ermitori de San Julià y alguns dels pintoreschs punts d'aquelles altivoles serralades.

Un'altre dia, ab mes calma, donarem a coneixer los mes interessants detalls de la excursió.

Avuy comensará 'l tren de banys a l'Ampolla. Los pasatgers podran aprofitar pera la tornada, ademés del especial, lo tren que procedent de Tarragona surt de l'Ampolla a les set en punt de la tarde.

Lo dimecres va caurer una forta pedregada sobre Xerta y Pauls, deixant tots los camps arrassats.

Les cullites se donen per perdudes.

Lo dimecres va morir a nostra ciutat la Sra. D.ª Beatriz Escardó, cunyada de nostre estimat amich don Baltasar Noria.

Rebi sa afígida familia la expressió de nostre condol.—R. I. P.

Ab motiu de la diada de Nostra Senyora del Carme, se celebrá una solemne funció en lo Convent de Monjes Carmelites de Jesús, a la quina hi assistiren moltíssimes persones de nostra ciutat.

Circulen moltes monedes falses, de una y cinch pessetes, ab lo bust d'Alfons XIII y any de 1896.

Segons noticies, un industrial d'aquesta ciutat tracta de conduhir un salt d'aygua desde 'l port a Tortosa al objecte d'aprofitar la forsa pera mouer un motor.

Nostra paisana D.ª Maria de la Cinta Fornós, ha pres possessió de la escola elemental del Perelló ab caràcter d'interina.

Conforme lo disposat en la lley d'ensenyansa, desde 'l dia 18 han quedat tancades totes les escoles d'Espanya, ab motiu de les vagacions del istiu.

En la llibreria Mestre s'ha rebut un complert assortit de màquines y demás articles pera la fotografia.

Se donen catalechs y preus a la persona que ho sollicita.

La Comissaria de Guerra de Tarragona anuncia, pera 'l dia 14 d'Agost, la licitació pera la contratació del suministro d'utensilis a les tropes y bestiar del Exercit y Guardia Civil estants y transeunts de la plassa de Tortosa.

Corresponent a l'atenció de la Alcaldia, publiquem íntegro lo següent programa que se 'ns ha enviat:

Concurso de bandas de músicas civiles

La comisió de fiestas que tiene a su cargo este cometido, ha dispuesto celebrar Concurso de Bandas de Música que tendrá lugar el día 9 de Septiembre próximo, con arreglo a las siguientes

BASES

1.ª Este Certámen se verificara el dia 9 del próximo Septiembre en la Plaza de toros de esta ciudad, pudiendo concurrir al mismo todas las músicas civiles que lo soliciten.

2.ª El plazo de inscripción empieza en esta fecha, y terminará el dia 30 del próximo Agosto.

3.ª En la solicitud que cada música dirija al Excmo. Ayuntamiento pidiendo la inscripción de la misma para el Certámen, se hará constar el nombre del Diretor y el número de individuos de que conste.

4.ª Las músicas que se presenten a concurso deberán ejecutar:

1.º La sinfonia *Pique Dame*, del Maestro Suppé.

2.º Una pieza de libre elección.

5.ª Se adjudicarán los siguientes premios:

Primero	1.000 pesetas
Segundo	750 "
Tercero	500 "

6.ª El orden para el concurso, se verificará con la oportuna anterioridad, en el dia y hora que fije la Comisión.

7.ª El Excmo. Ayuntamiento designará las personas que han de constituir el Jurado, publicandose oportunamente sus nombres.

8.ª Los premios se adjudicarán por mayoría de votos de los individuos del Jurado, que asistan al acto.

9.ª Las músicas premiadas vendrán obligadas a concurrir a la Retreta, que se celebrará en el mismo dia del Certámen.

10.ª Los señores Directores de las bandas, encontrarán en esta Alcaldia y al precio corriente, las partituras de la pieza obligada, devolviéndose el importe, a los que tomen parte en el Certámen.

11.ª La Comisión de festejos, procurará facilitar habitación a los músicos que concurren al Certámen,

Tortosa 17 Julio de 1902.—El Presidente de la Comisión, *Juan Alemany*.—El Secretario, *Valentín Ferrando*.

Tortosa. Imp. FOGUET, P. Hospital,

